

перспективі, що досягається, насамперед, за рахунок активізації взаємодії держави та бізнесу на засадах публічно-приватного партнерства (ППП).

У цілому, Україна має високий потенціал для реалізації проектів публічно-приватного партнерства. Проте проведені дослідження виявили низку проблем та перешкод, що заважають ефективному впровадженню та реалізації публічно-приватного партнерства в процесі реалізації державної фінансової політики в Україні, серед яких найважливішою, на нашу думку, є відсутність досвіду практичної реалізації PPP в Україні, що стримує залучення приватних партнерів до фінансування стратегічних проектів.

Формування фінансового потенціалу публічно-приватного партнерства розглядається як напрям активізації розвитку публічно-приватного партнерства в Україні. Тому передумовою для вирішення вказаної проблеми є використання комплексного підходу до розробки методичного забезпечення формування фінансового потенціалу публічно-приватного партнерства.

Слід наголосити, що з точки зору проблематики даного дослідження важливою методологічною проблемою є не стільки оцінювання абсолютного та порівняльного рівня фінансового потенціалу публічно-приватного партнерства, скільки наукове обґрунтування підходів, спрямованих на підвищення спроможності до участі у публічно-приватному партнерстві та ефективне використання фінансових ресурсів в контексті державної фінансової політики.

Подальше дослідження спрямоване на розробку методичного забезпечення процесу формування фінансового потенціалу публічно-приватного партнерства, що передбачає структурування фінансового потенціалу PPP за публічним, приватним та фінансово-кредитним секторами їх оцінювання та встановлення взаємозв'язків між собою, на основі чого доцільно визначати пріоритетність державної підтримки публічно-приватного партнерства в контексті фінансової політики держави і коригувати напрями фінансової політики задля підвищення фінансового потенціалу публічно-приватного партнерства.

Розвиток публічно-приватного партнерства в Україні має на меті здійснювати реалізацію пріоритетних проектів шляхом залучення фінансових ресурсів та впровадження приватним сектором нових технологій; впровадження нових методів та моделей управління, якими володіє приватний сектор, спільну участь держави, органів місцевого самоврядування та приватного партнера в наукових дослідженнях тощо.

ВЫГОДЫ ОТ ГОСУДАРСТВЕННО-ЧАСТНОГО ПАРТНЕРСТВА

С. С. МАТЮЩЕНКО, аспирант кафедры экономики и оценки имущества предприятий Харьковского национального экономического университета имени Семена Кузнеця, г. Харьков

Современная экономика демонстрирует важность государственно-частного партнерства в различных сферах жизни общества. Таким образом,

изучение и решения проблем совместной деятельности частных и государственных структур заслуживает особого внимания и является весьма актуальным.

Матаев Т. М. в одной из своих работ выделяет следующие наиболее распространенные виды государственно-частного партнерства (рис.1) [1].

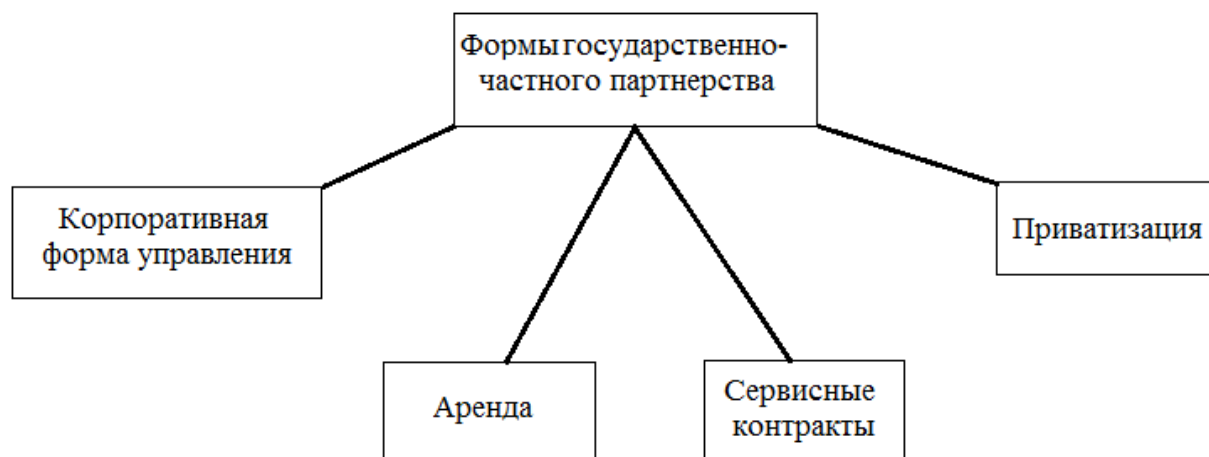

Рисунок 1 – Формы государственно-частного партнерства

Рассматривая выгоды подобного сотрудничества со стороны государства, стоит отметить следующее. Весьма эффективной является корпоративная форма управления. Она позволяет объединить ресурсы из частных и государственных источников. Государство очень часто имеет дефицит средств для реализации различного рода проектов. В связи с этим возникает проблема привлечения инвестиций со стороны частных лиц. Корпоративная форма управления позволяет привлекать инвестиции с обоюдной выгодой для всех участников инвестиционного процесса. Кроме того, государство в случае сохранения 51% пакета корпоративных прав практически не теряет возможности проводить свою управленческую политику как в рамках отдельно взятого предприятия так и в масштабах государства в целом. Подобная политика привлечения инвестиций давно уже используется в Китае и ряде других стран и показала себя на практике весьма положительно, особенно в период мирового финансового кризиса.

Аренда позволяет получать ее собственнику доход от неиспользуемого им имущества, а арендатору сэкономить на покупке подобного объекта.

Сервисные контракты позволяют государству уменьшить затраты на производство необходимой продукции своими силами за счет покупки ее у частных поставщиков, которые в свою очередь получают постоянного и надежного клиента в лице государства.

Приватизация весьма неоднозначный процесс, особенно в Украине. Ряд предприятий благодаря приватизации получили новую жизнь и стали преуспевающими. Но горький опыт приватизации в Украине показал, что зачастую предприятия приобретались частными лицами для их вывода с рынка

как сильного конкурента или же просто для получения большой прибыли от физической ликвидации приватизированного предприятия.

Таким образом, проанализировав ряд форм государственно-частного сотрудничества, можем сделать вывод, что подобное партнерство необходимо для стабильного роста экономики как на макро- так и на микроуровнях. Партнерство государства и частных лиц позволяет извлекать максимальную пользу для каждого участника подобных взаимоотношений.

Литература:

1. Матаев Т.М. Перспективы развития форм государственно-частного партнерства в Республике Казахстан // Российское предпринимательство. – 2011. – № 12 Вып. 2 (198). – С. 187-192.

СТИМУЛИ ТА ПЕРЕШКОДИ ВПРОВАДЖЕННЯ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА У ГАЛУЗІ ЖКГ

К. А. МАМОНОВ, д-р екон. наук, доц. кафедри фінансово-економічної безпеки, обліку і аудиту

О. О. КОНОПЛІНА, ас. кафедри фінансово-економічної безпеки, обліку і аудиту

Харківський національний університет міського господарства імені О. М. Бекетова, м. Харків

Серед механізмів активізації економічного зростання на регіональному і місцевому рівнях, зокрема у сфері житлово-комунального господарства, провідного значення для України набуває державно-приватне партнерство (ДПП). У 2010 році прийнято Закон України «Про особливості передачі в оренду чи концесію об'єктів централізованого водо-, теплопостачання і водовідведення, що перебувають у комунальній власності», яким врегульовано відносин між територіальними громадами та приватними інвесторами, що виникають при такій передачі, встановлено загальні вимоги до юридичного оформлення, а також специфічних вимог до змісту відповідних договорів, зумовлених особливостями правового режиму об'єктів [1].

Державно-приватне партнерство являє собою рівноправне та взаємовигідне співробітництво між державою, територіальними громадами (в особі відповідних органів державної влади чи місцевого самоврядування) та приватними інвесторами у межах реалізації проєктів, спрямованих на вирішення важливих для території соціально-економічних проблем. Зростання зацікавленості держави у розвитку ДПП пов'язане з його перевагами щодо залучення ресурсів (у першу чергу фінансових та інвестиційних). Поява приватного інвестора забезпечує більш ефективне використання фінансового ресурсу на стадії реалізації проєкту та здатна підвищити дохідність об'єктів у ході їх подальшої експлуатації [2].

В частині розвитку та модернізації об'єктів житлово-комунального господарства (впровадження енергозберігаючих технологій, поліпшення якості